

AMATER

Tonči Surjan Trofo, Vela Luka
val-media@du.t-com.hr

Ako me je išta obilježilo kroz život, to su kulturna društva u kojima sam radio. Još dok sam bio pučkoškolac glumio sam u školskoj dramskoj grupi koju je vodila učiteljica Tonka Zec, svirao kontrašicu u tamburaškom društvu pod palicom Perice Miroševića, plesao u folkloru učiteljice Marije Šebetić, a kasnije i u folklornoj grupi koju je vodio Ivan Roviščanec i bio aktivan u društvu maškara. Poslije društvenih promjena bio sam jedan od osnivača niza udruga (Trtajun, Matica Hrvatska Vela Luka, Luško lito, Velolučki pučki teatar i Lanterna) i uspoređujući, čini mi se da je nekoć u društvima bilo puno lakše raditi jer su iza njih stajale brojne luške radne organizacije (a danas gotovo isključivo Općina). No, ni jučer ni danas, a vjerujem niti sutra, naš društveni život nećemo moći zamisliti bez rada udruga i svih onih kreativnosti malih ljudi koji daju toliko ovoj otočnoj zajednici. Svaka uložena kuna u njihov rad, Veloj Luci se stotruko vraća.

Ni jučer ni danas, a vjerujem niti sutra, naš društveni život nećemo moći zamisliti bez rada udruga i svih onih kreativnosti malih ljudi koji daju toliko ovoj otočnoj zajednici. Svaka uložena kuna u njihov rad, Veloj Luci se stotruko vraća.

Iako nisam planirao, nisam ni mogao odbiti 2007. godine poziv dramskih amatera Vele Luke, da organiziramo rad. Tako je nastao Velolučki pučki teatar, udruga koja nastavlja stoljetnu tradiciju organiziranog dramskog amaterizma u Veloj Luci, s pedesetak zainteresiranih članova. Dok je bilo tekstova za predstave, uvježbavali smo i izvodili svake godine po jednu novu komediju. Problem je

nastao kad smo nakon nekoliko godina ostali bez tekstova. Htjeli smo „igrati“ prizore iz života našega mjesta i pritom uključiti sve naše glumce da nitko ne bi ostao zapostavljen. I tako sam sjeo za stol i napisao prvu komediju, a poslije još tri (od kojih su dva teksta bila nagrađena od Hrvatskog sabora kulture). Nisam ni sanjao da ću jednog dana pisati i režirati, ali u amaterizmu je sve moguće.

Dok je za pisanje teksta trebalo nekoliko dana, uvježbavanje je trajalo ni manje ni više nego pet mjeseci. Eto toliko vremena je potrebno uložiti u pripremu jedne amaterske predstave. A tek strpljivosti u nerijetkim situacijama kada nisu svi bili prisutni!? Svim dramskim amaterima koji na bilo koji način sudjeluju u predstavi, a ima nas raznih od inženjera do kućanica, od učenika do umirovljenika, zajedničko je to što nisu školovani glumci. Neki su više, neki manje talentirani, ali ama baš svi imaju otvorena dječja srca i veliku volju za igru na otvorenoj sceni. Nitko bi se mogao zapitati zašto, tko nas tjera na to? Nitko, ali ako to želiš nitko te ne može zaustaviti, pa ni činjenica da u našem mjestu dugi niz godina nema dvorane s pozornicom. Bez obzira što nemamo uvjete za rad, imamo ono što drugi nemaju, imamo ljude.

Kada dođe trenutak nastupa pred publikom, od treme koja raste može se zaboraviti tekst i sve ono naučeno u mjesecima priprema. Kako bi razbili tu napetost uoči izvedbe, dramski amateri imaju posebnu zajedničku inicijaciju. Uoči početka predstave svi se okupe iza pozornice u krug i spojenim rukama pozdrave uz riječi podrške. Jer uspješnost predstave ovisi o povezanosti kolektiva.

Dramske amatere čini cjelina sastavljena od prvenstveno glumaca, ali i svih onih ljudi koji pomažu u pripremi iza kulisa. Najveća nagrada za njihov trud je druženje tijekom priprema, ali dakako i zadovoljstvo i pljesak prisutnih nakon predstave. Sve predstave Velolučkog pučkog teatra, ma gdje se izvodile, bile su iznimno dobro posjećene. Ljudi se vesele našim predstavama i dugo o njima razgovaraju. I to nam je najveća nagrada za naš rad. Smijeh na licu publike.

Pučka komedija je možda manje zahtjevan dramski format, katkad i prenaivan, a njezin sretni završetak odudara od stvarnosti, ali vjerujem da nam je upravo zbog današnjih sumornih dana ona potrebna. Gotovo kao i kruh.